

forventes, at lovforslaget vil medføre en begrænsning af de meget kortvarige ledighedsperioder« (lovforslagets bemærkninger side 23, 2. spalte).

Der henvises herudover til den som bilag til nærværende betænkning optrykte henvendelse af 1. december 1988 fra Dansk Arbejdsgiverforening (L 55 – bilag 66).

Der kan siges det helt sikre om de nye karenstdagsregler, at de skal betales af produktionen, og at arbejdsministeren har helt uret, når han foregiver, at de kommer til at hvile på arbejdsgiveren. Det er kun det formelle udgangspunkt. Overvæltning af byrden og alskens andre uigennemsigtige sammenhænge vil medføre, at ingen til syvende og sidst vil kunne afgøre, hvem af de to der er blevet skadet hvor meget, men den egentlige store taber bliver det danske samfund. Værst bliver det nok for vådfiskeindustrien og for vikarbureauer, men det bliver også slemt hundredvis af andre steder.

Efter Fremskridtspartiets vurdering er der også ringe virkelighedskontakt i de forventninger, arbejdsministeren udtrykker om, at karenstdagsordningen skulle motivere fagforbundene til at indgå aftaler om større fleksibilitet i arbejdstilrettelæggelsen. Helt andre hensyn indebærer nok, at der er meget små ekstrapgevinster at hente i såkaldt forbedret planlægning, hvor man ikke indretter arbejdspladsens forhold efter, hvad der er produktionsmæssigt optimalt, men efter de nyindførte karenstregler.

Til nr. 16

I de fleste tilfælde vil der ved en ledighedsperiodes start blive udbetalt dagpenge efter en særlig sats for supplerende dagpenge. Det samme bør lægges til grund for dagpengegodtgørelsen fra arbejdsgiveren.

Til nr. 17

Det foreslås at skærpe kravet om medlemmets tilknytning til arbejdsgiveren, således at helt kortvarige ansættelsesforhold ikke omfattes af ordningen, idet en dagpengegodtgørelse i sådanne tilfælde har en relativ stor omkostningseffekt.

De særlige problemer på en række virksomhedsområder som f.eks. fiskeindustrien, byggebranchen, restaurationsvirksomheder, havne

og dele af jordbruget vil hermed i vid udstrækning være afhjulpet.

Til nr. 18

Første del af ændringsforslaget svarer til det af ministeren stillede ændringsforslag. Anden del af ændringsforslaget, der omfatter tilfælde, hvor arbejdsophøret ikke medfører ledighed af mindst 9 timers varighed, har til hensigt at sikre, at arbejdsgiverne ikke skal betale dagpengegodtgørelse i de tilfælde, hvor medlemmet efter de gældende regler ikke på grund af mindstødbetalingsreglen ville have haft ret til arbejdsledighedsdagpenge.

Til nr. 21, 24 og 25

Ændringsforslagene er af teknisk karakter og indebærer, at lovforslagets nr. 7 flyttes over i »Kapitel 4 Fællesbestemmelser«. Det skyldes, at beregningsmetoden skal kunne anvendes ved begge AUD-bidrag.

Til nr. 22

Da der er sket en begrænsning i antal dage, arbejdsgiverne skal betale 1. ledighedsdag, er det rimeligt, at arbejdsgiverne kommer til at betale de 150 kr. årligt i merudgift.

Hvis ændringsforslaget vedtages, vil mindretallet stille de nødvendige konsekvensændringsforslag ved lovforslagets 3. behandling.

Til nr. 23

Der henvises til den mellem regeringen og Socialdemokratiet indgåede aftale af 9. december 1988 i forbindelse med arbejdsministerens bidrag til FFL 89 (aftalen optrykkes som bilag til denne betænkning).

Til nr. 27

Ændringsforslaget er redaktionelt.

Til nr. 28

For at sikre, at der ikke er overgangspersoner, der kan miste dagpengereetten, medens de venter på et arbejdstilbud, foreslås § 5, stk. 9, i overgangsbestemmelsen ændret således, at overgangspersoner, der vælger et arbejdstilbud, uanset arbejdskravsbestemmelsen, beva-